presahuje. Taktiež podľa § 56 tr. ř. platného v českých zemiach riadi sa v prípade, že ide o viac trestných činov, príslušnosť súdu podľa zločinu, resp prečinu patriaceho pred súd sborový, bárs by aj okresný súd straniva činu, pred okresný súd patrieceho, predstihol. V súdenom prípade ide pri čine, spáchanom v obvode krajského súdu v Kutnej Hore, o zločin patriaci do oboru pôsobnosti krajského súdu, kdežto pri čine, spáchanom v obvode krajského súdu v Levoči, iba o prečin patriaci do oboru pôsobnosti okresného súdu. Niet preto pochybnosti, že pri slúčení obidvoch vecí je príslušný krajský súd v Kutnej Hore pre prevedenie celého pokračovania. Pri tom nebolo prihliadnuté k priestupkom tuláctva a proti bezpečnosti tela, spáchaným podozrelými J. D. a Ž. N. podľa cit. oznámenia četníckej stanice v H. tiež v obvode krajského súdu v Kutnej Hore, lebo tieto priestuky nemajú vlivu na určenie príslušnosti v tejto veci.

Čís. 4502.

Podle § 188 tr. zák. jsou volnému ujednání súčastněných osob zůstaveny jen doba a způsob, nikoliv i rozsah (úplnost) náhrady.

Určení škody z podílnictví po rozumu 2. odst. § 187 tr. zák. přísluší jen nalézacímu soudu, aniž podílník může těžiti z omylu nebo z přízně poškozeného.

(Rozh. ze dne 19. října 1932, Zm I 103/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. října 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na zpronevěře podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nelze shledati důvodným ani poukaz na zmatek neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř. ve výtce stížnosti, že měl býti vzat náležitý zřetel na výpověď svědka K-a, že stěžovatel nahradil asi 1.200 Kč a že firma W. a Sch. nežádá od stěžovatele další náhradu. Lze ponechati stranou, nedospěla-li firma W. a Sch. k stanovení částky 1.215 Kč jako částky, již má stěžovatel zaplatiti, úvahami, že stěžovatel platil spoluobžalovanému C-ovi za prodané poukázky jen polovičku cen poukázek, a že mu zůstala druhá polovička cen jako osobní zisk, takže se zaplacením téže částky, již vyplatil C-ovi a sám určil na 1.215 Kč, firmě W. a Sch., vzdal se jen vlastního užitku ze souzeného skutku, nenahradiv zbytek škody. Neboť nemělo by právního významu ani, že si firma vypočetla škodu na 1.215 Kč, ani, že se spokojila náhradou v této výši. Podle druhého odstavce § 187 tr. zák. stačí ovšem k beztrestnosti účastníka, přes-

něji podílníka, napraví-li všechnu škodu, která vzešla z jeho účastenství (podílnictví), lze-li část tu vyšetřiti. Než určení této škody přísluší a náleží jako skutkové zjištění jen nalézacímu soudu, aniž může podílník těžiti z případného omylu nebo z případné přízně poškozené osoby. V souzené trestní věci jest napadeným rozsudkem zjištěno, že poukázky, které stěžovatel od C-y na škodu firmy W. a Sch. koupil, měly cenu nejméně 2.430 Kč, a že se této části rovná škoda, kterou stěžovatel svým jednáním řečené firmě způsobil. Ježto stížností není ani výslovně ani zřetelným poukazem vytýkána formální vadnost tohoto zjištění, mohla beztrestnost stěžovatele nastati jen zaplacením (náhradou) celé částky 2.430 Kč poškozené firmě. Na požadavku tom neměnila by nic ani sleva (zřeknutí se a prominutí) části náhrady poškozenou firmou, any jsou sice doba a způsob, nikoliv i rozsah (úplnost) náhrady zůstaveny podle § 188 tr. zák. volnému ujednání súčastněných osob. Okolnosti napovězené částí výpovědi svědka K-a, neměly tudíž rozhodný význam a mohly býti rozsudkem opomenuty bez následků zmatečnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4503.

»Zástupem« (§ 39 čís. 2 zák. na ochr. rep.) jest náhodné seskupení většího počtu lidí na určitém místě, aniž se vyžaduje, by tito lidé měli společný zájem pro to, co se děje (vztah k davovému citu); nezáleží na tom, zda pachatelův čin budil jejich pozornost (zájem).

Spadá sem větší počet lidí na pláži nebo v její blízkosti.

(Rozh. ze dne 19. října 1932, Zm I 992/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1931, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že výroky, jež obžalovaná podle skutkového zjištění rozsudkového pronesla, nezakládají skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, any prý nebyly proneseny »veřejně« po rozumu § 39, čís. 2 zák. na ochranu republiky. Rozsudek zaujímá prý sice stanovisko, že výroky, o něž jde, byly proneseny »před zástupem«, tedy »veřejně« ve smyslu posléze cit. ustanovení zákona, je prý však na omylu. Pláž — výroky obžalované za vinu dávané byly podle skutkového zjištění rozsudkového proneseny na pláži v Portorose v Italii, pokud se týče v blízkosti této pláže — je prý mí-